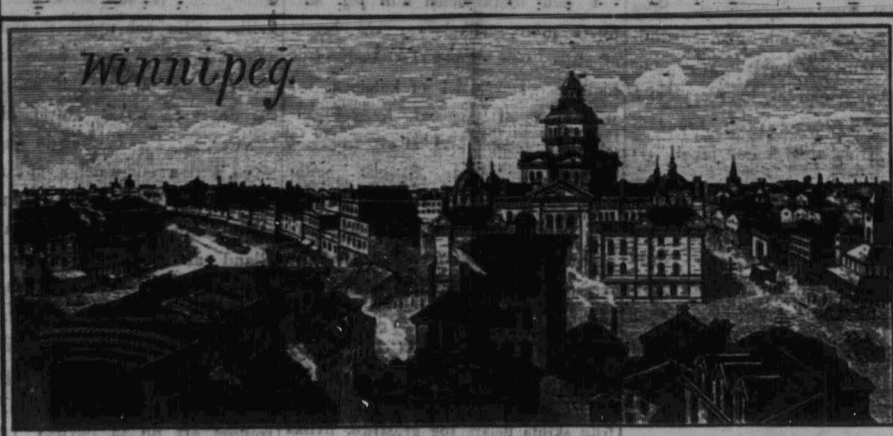

Librarian Man. Gaz
Leidy

DEN SKANDINAVISKE

CANADIENSAREN.

Löp. No. 11. Årg. 2.

WINNIPEG, MANITOBA, DEN 31 JULI 1888.

No. 7

Canadas Historiä

Kap: III.

4. Det Lojala Partiet. I denna olyckliga strid voro många i den nya republiken, hvilka antingen helt och hållet afhölo sig från all delaktighet, eller togo den lojala sidan i striden. Dessa kallades Det lojala partiet, emedan de höllo sig till det förenade konungariket och vägrade att alliera sig med sina med kolonister i deras uppro. När kriget var slut beunno sig de, hvilka hade fört vapen på den lojala sidan, i en hopplös minoritet, öfverhöljda med skam och utsatta för skymf af de segrande republikanerna. Helt äm att leva under dessa förödmjukande omständigheter, flyttade somliga af dessa lojalister tillbaka till England, men flertalet af dem, föredragande en frivillig landsförvisning i vesterns vildmarker i stället för att vistas i ett land som hade blifvit oberoende genom uppro, sökte sig nya hem i Acadia och Canada. Deras handlingssätt blef icke obemärkt af regeringen i moderlandet, ty den sednare sände instruktioner till Canada att förstatla om deras emottagande och bosättning — samt för lindrande, i någon mån, af deras modor och försakelser. Denna hjälp bestod af utsäde, jordbruksredskaper, verktyg för byggnadsarbete samt kläder och föda för ett år eller par efter bosättningen i landet. För att till en del ersätta deras förluster anslög den engelska regeringen en summa af tre miljoner pund sterling att fördelas emellan de indflyttande nybyggarna och gaf dem rika förläningar af land, hufvudsakligast i vestra delen af landet, dåvarande provinserna „Upper Canada“ och „Lower Canada“. Hitt, afvensom till särskilda platser i Nova Scotia och New Brunswick, inströmmade lojalisterna och deras familjer för att begynna sina hårda profningar i ensamheten i vildmarken. Det beraknades att en tillökning af omkring tiotusen i kustprovinserna och nära tjugutusen i hvad man nu benämmer Ontario, uppstod i den engelska befolkningen i Canada genom denna lojalist-invandring. Genom deras ankomst erhöi vestra Canada, hufvudsakligen vid St. Lawrence flodens

stränder, vid Quinte viken, i Niagara distriktet och kring stränderna af sjön Ontario, denna kontingent af armar och muskler som är oundgänglig för grundläggande af en ny provins samt ett starkt och hållbart samhälle.

5. Grundlagen af 1791. Medan Canada vann denna betydande tillökning i sin engelska befolkning, voro de politiska förhållandena i den franska provinsen långt ifrån tillfredsställande. En tid efter revolutionskriget var provinsen Quebec under en sträng styrelse af en militär-Löjtnant Guvernör (General Haldiman) som, tillsammans med en despotisk lagstiftande församling, styrde af saken på ett sätt som nära nog åstadkom en social och politisk villkorrval. En förtryckande militär lag infördes, medan militära arresteringar och olaga häktningar uppretade och utarmade folket. Ebbeller kunde rättvisa erhållas från domstolarna, ty de lagliga tribunalerna, om och de icke voro helt och hållet stängda, af öfvervakade lagen på ett så löst och osäkert sätt, dels i det ena och dels i det andra språket, att högst få af de förörrättade kunde erhålla rättvisa. Lyckligtvis drog sig inueller-tid Haldiman tillbaka till England och år 1787 återvände Sir Guy Carleton (nuvarande Lord Dorchester) till Canada såsom General Guvernör öfver alla provinser i brittiska Nord Amerika. Haldimans sista åtgärd, dertill påverkad af de engelska myndigheterna, var att gifva sitt bifall till passerandef af en förordning i lagstiftande församlingen om införande af den engelska lagen Habeas Corpus och i civila ärenden, rättgång med Jury. Lord Dorchester, hvars administrativa förmåga försatte honom i stånd att återställa lugnet och politisk enighet, blef nu ombedd af de brittiska undersåtarna i Canada att utsträcka engelska lag till de delar af landet, hvilka ännu icke voro organiserade för judiciella ärenden och, framförallt annat att införa en representativ styrelse i stället för den oansvarliga rådsförsamlingen som infördes genom Quebec lagen. Flera petitioner, yrkande på bifall till nämnda formen, som allaredan åtnjöt af folket i kustprovinserna, blefvo sända till den kungliga regeringen och under skrifna af många af den engelska befolkningen och några af de franska,

hvilka önskade frihet och legislative rättighet. I sinom tid blefvo dessa petitioner välvilligt upptagna i England och ett nytt system för styrelsen i Canada beslutades i det engelska parlamentet genom passerandef af en förordning känd under namnet Grundlags förordningen af 1791. Hvilken kullhöfde Quebec lagen och delade landet emellan St Lawrence floden och insjöarna i tvänna särskilda provinser kallade Öfra och Nedra Canada. Ottawa floden utgjorde gränsen emellaa de båda provinserna. Genom denna fördelning af gamla Canada hoppades man, att de förut existerande orsakerna till oenighet emellan engelsmännen och fransmännen kommo att försvinna, sam att de olika raserna, med deras stridiga religion, skulle få tillräckligt utrymme för sin förkofran, hvar och en efter sin egen vana och vara i ostörd åtnjutande af sin religion och sina lagar. I hvardera provinserna infördes en administrativ styrelse, sammansatt af en Löjtnant Guvernör och en exekutiv församling, med ett Parlament bestående af två Hus — en delvis af den representativa församlingen. Guvernören samt hans exekutiva och legislative församling utnämndes af regeringen, hvarnot medlemmar na den representativa församlingen blefvo af folket. Lagarna stiftades af folkets representanter i förening med den legislative församlingen, beröende på Löjtnant Guvernörens förtillande eller förkastande. Den sistnämndas rådgifvare, den exekutiva församlingen, hade vanligen sate och stämna i den legislative församlingen eller Öfverhuset, som den benämndes. I båda provinserna blef kriminal lagen i England och „Habeas Corpus“ lagen införd; men i Nedra Canada blef den franska civilagen och dess märkvärdiga landsystem, nemligen att besitta egendom som feodal förläning, fortfarande bibehållen. I Öfra Canada blefvo feodal förläningar upphäfdade och fria införda. Med andra ord, Öfra Canada blef i afseende å den civila lagen och dess bruk helt och hållet engelskt medan Nedra Canada förblef helt och hållet franskt. I båda provinserna gjordes samma bestämmelse med afseende å religion. I den nedra provinsen blefvo bestämmelserna i Quebec-lagen, med afseende å bibehållande af den Romersk Katholska kiran, fortfarande gällande, medan

i den öfra provinsen en sjundedel af regeringslandet blef åsidosatt för underhåll af protestantiskt presterskap, en åtgärd som efteråt åvägbringade mycket bråk. En öfverenskommele blef också gjord emellan de båda provinserna, att dela in komsten af tullen för importerade varor till hamnarna i Nedra Canada. Öfra Canada erhöi först endast en åttendedel af inkomsten, men detta blef efteråt förökadt till en femtedel. Den öfra provinzens åndel, ett par år efter det Grundlags förordningen infördes, var endast \$5,000, medan år 1810 — så betydligt hade affärsörelsen tilltagit — tullinkomsten steg till nära \$30,000. Ehuru välmoment Grundlags förordningen var, måste det erkännas, att den var långt ifrån att afseende missnöje emellan de båda folkslagen. Fransmännen i den Nedra provinsen, ehuru de hade majoriteten i den lagstiftande församlingen, voro fåtaligt representerade i den exekutiva och hade söga eller instet inflytande i den praktiska administrationen af affärerna, ty regerings tjänsterna voro besatta med engelsmän. På andra sidan voro engelsmännen i den Öfra provinsen missnöjda med fördelningen af landet emedan fransmännen dominerade St Lawrence floden och handeln tillföje deraf kontrollerades af legialturen och folket i Nedra Canada. Men hufvudelet i förordningen, som efteråt syntes, var den af regeringen utnämnda legislative församlingen, hvars despotiska handlingssätt länge tillbakahöll landets utveckling och åstadkom bittra politiska stridigheter. Vidare var regeringen i båda provinserna olyckligtvis icke ansvarig till den representativa församlingen utan till kolonialstyrelsen i England. Ett annat fel i förordningen var att England fortfarande bibehöll rättigheten att beskatta kolonierna och disponera äfven regerings land ett oklokt inskridande i folkets rättigheter och hvaröfver kontrollen bordt hafva blifvit lemnad i händerna på de lokala representativa församlingarna.

(Forts.)

MANITOBA.

Tidningen „Zitton County Enterprise“ af den 28de Juli innehåller följande meddeland: Herr G. Axelson, representerade skandinaviska tidningen i Minnesota och Förenta Staterna var i Hallock förliden vecka för att insända upplysningar och meddelanden angående landet här till vägledning för dem, som önska läsa och få kännedom om landet i den stora Nord Western. Vi finno honom vara en mycket bildad gentleman och de kompanier som äro lyckliga nog att få honom i sin tjänst, kunna verkligen skatta sig lyckliga.

Valresultatet i Manitoba var en verklig öfverraskning för alla. I förra valet hade det konservativa partiet ungeför 12 majoritet öfver de Liberale, nu hade de senare omkring 30 majoritet. I Winnipeg invaldes alla Liberale kandidaterna med stor majoritet. F. d. premiärministern John Norquay blef invald för distriktet Kildonan, men med en majoritet af endast två röster. Nuvarande sammansättningen i Manitoba parlamentet består af 19 farmare, 6 advokater, 5 handlande, 4 spannmålshandlande, 1 redskaps handlande, 1 landtmätare, 1 assurances agent och 1 bankir. Af ledamöterna tillhöra 18 Presbyterianska kyrkan, 7 Katholska, 7 Episkopal kyrkan, 4 Methodist och 2 Baptist kyrkan.

Premier Minister Thos. Greenway och attorney general (justice Ministern) Jos. Martin befinna sig f. n. i New York för att uppgöra med Norra Pacific Jernvägen och andra Bolag angående trafikerande och byggande af Red River Wally jernvägen och andra under byggnad varande och projekterade jernvägar.

En extra Session af Provins parlamentet väntas inom kort att hållas med anledning af de många jernvägsbolag som sökt regerings understöd och ordnande af jernvägarne trafikerande under provins regeringens kontroll.